

ΘΕΑΤΡΟ αργώ

★★ Ποιος ανακάλυψε την Αμερική; ★★

της Χρύσας Σπηλιώτη

NENA MENTH
ΑΙΜΙΛΙΑ ΥΨΗΛΑΝΤΗ

Χορηγός Επικοινωνίας

ALPHA

Εκδότηρος εντύπου: Κώνος Βαρδούρος, Θεοφίλης Κορέλης, Δικαιορού-φράλη: Γραφή Line

ΘΕΑΤΡΟ αργώ

e-mail: info@argothater.gr

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Το να ανακαλυφθεί η Αμερική ήταν μάλλον πολύ εύκολο αν το συγκρίνουμε βέβαια με το κόπο που χρειάστηκε για να γίνει το σημερινό κράτος. Πόλεμοι, σκλάβοι, σφαγές, κλπ.

Το να γεννηθεί ένας άνθρωπος είναι επίσης πολύ εύκολο αν το συγκρίνουμε με τις εσωτερικές σφαγές, με τους προσωπικούς πολέμους, που θα χρειαστεί να δώσει στην διάρκεια της ζωής του.

Το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;» είναι ένα θεατρικό έργο, ένα βιβλίο Ιστορίας που περιγράφει την ανακάλυψη του εσωτερικού κόσμου δύο γυναικών. Ταξιδεύουμε στην «Γεωγραφία» τους, πετάμε πάνω από το χάρτη της ζωής τους. Σε λίγη ώρα ξετυλίγονται μπροστά μας δύο ζωές, δύο γυναικείες ψυχές, και εμείς γελάμε, ξεκαρδιζόμαστε, στεναχωριόμαστε, κλαίμε. Ένα ταξίδι στον χρόνο, στο παρελθόν τους, στο παρόν, στο μέλλον τους.

Ξεκινήσαμε το ταξίδι μας σ' αυτό το έργο, λίγο σαν τουρίστες, που αποφασίζουν να κάνουν ένα ταξίδι αναψυχής αλλά όσο προχωρούσαμε τόσο ανακαλύπταμε τον πλούτο αυτής της «χώρας». Παρασυρθήκαμε, μαγευτήκαμε και από τώρα μας πονάει η αναπόφευκτη στιγμή του αποχωρισμού, της επιστροφής.

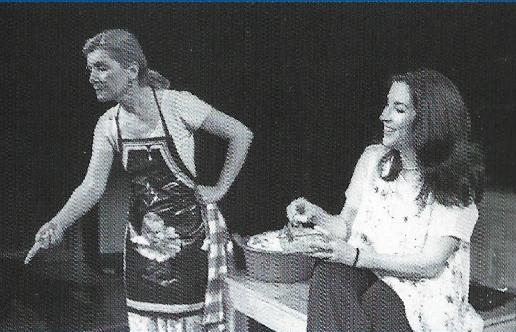
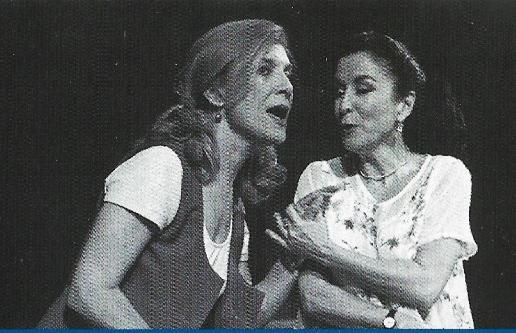
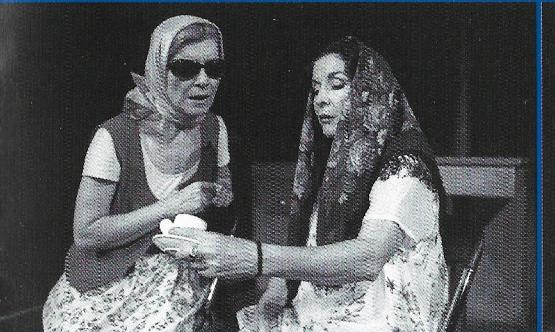
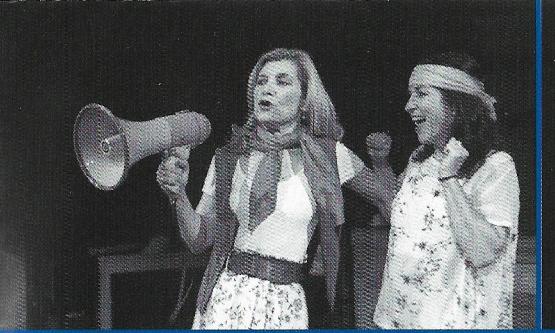
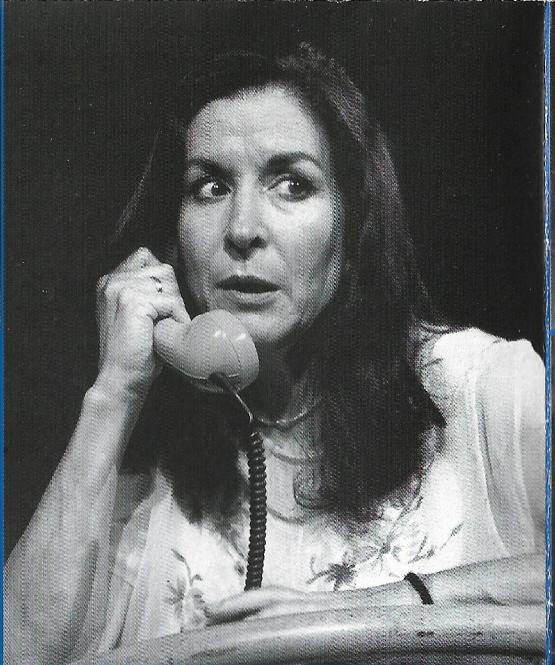
Και όπως σε κάθε όμορφο ταξίδι ξέρουμε ότι, σιγά, σιγά οι λεπτομέρειες του ταξιδιού θα αρχίσουν με το χρόνο να σβήνουν και θα μείνει στην καρδιά μας ο πραγματικός πλούτος μίας χώρας, οι κάτοικοί της, η Καίτη και η Λίζα.

Η Καίτη είναι «καλή». Δειλή και ευαίσθητη σαν παιδί και έφηβος παγιδεύεται στα δίχτυα του έρωτα και στη σύμβαση του γάμου και παλεύει για την απελευθέρωσή της. Είναι όπως η ίδια λέει «άνθρωπος της δουλειάς, της καριέρας». Ξεκαθαρίζει γρήγορα με τις συμβατικές δεσμεύσεις και κερδίζει την ανεξαρτησία της και την κοινωνική αναγνώριση καταβάλλοντας φυσικά το ανάλογο τίμημα.

Αιμιλία Υψηλάντη

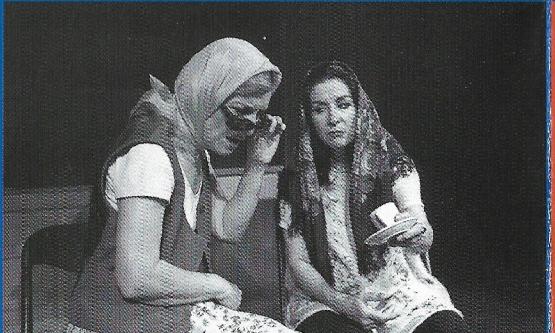
Η Λίζα είναι για μένα η «ωραία» γυναίκα εννοώ στο μυαλό και στην ψυχή. Είναι ειλικρινής, άμεση, τολμηρή, με χιούμορ, απόλυτη. Θέλει να ζήσει τη ζωή και όχι να περάσει από δίπλα. Δεν θέλει να βολευτεί. Αρνείται τις κοινωνικές συμβάσεις και διαμορφώνει την δική της ηθική επιλέγοντας συνειδητά να πληρώνει γι' αυτό κάθε τίμημα.. Η Λίζα οδηγείται από την ανάγκη της για έρωτα και φιλία. Άλλα στη ζωή της Λίζας, όπως και στην αληθινή ζωή πολλές φορές, ο έρωτας και η φιλία μπλέκονται. Όλα τα βιώματά της όμως την οδηγούν στο να κερδίσει την αληθινή και υγιή σχέση της με τη ζωή.

Νένα Μεντή

★★ Ποιος ανακάλυψε την Αμερική; ★★

της Χρύσας Σπηλιώτη

NENA MENTH
ΑΙΜΙΛΙΑ ΥΨΗΛΑΝΤΗ

★★★★★

Σκηνοθεσία: Πέτρος Σεβαστίκογλου
Σκηνικά-Κοστούμια: Απόστολος Βέττας
Μουσική επιμέλεια: Ιάκωβος Δρόσος
Βοηθός σκηνοθέτη: Λευτέρης Γιοβανίδης
Βοηθός σκηνογράφου: Ναταλία Παπαπέτρου

Δύο Λόγια

Μου είναι αρκετά δύσκολο να περιγράψω ποια ανάγκη με έσπρωξε να γράψω το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;».

Τι ήθελα να πω μέσα απ' αυτό το έργο, ποιοι είναι οι στόχοι του...

Τελικά όμως θα πρέπει να πω δυο λόγια που νάναι και ειλικρινή.

Λοιπόν η αρχική μου πρόθεση ήταν να διηγηθώ μια ιστορία απλή, διασκεδαστική, που να θίγει υπαινικτικά κάποια ζητήματα και που να δίνει την δυνατότητα σε μένα και τη φίλη μου την Άννέτα (που υποδυθήκαμε τους ρόλους αρχικά) να συμμετέχουμε σ' ένα τρελό θεατρικό παιχνίδι μεταμορφώσεων.

Άρχισα να γράφω μιλώντας στον εαυτό μου, γιατί πιστεύω ότι η προσωπική αλήθεια μπορεί να έχει αρκετούς αποδέκτες. Αυτό δεν σημαίνει ότι έκανα την αυτοβιογραφία μου, η ζωή μου δεν μοιάζει μ' αυτή των ηρωίδων εξωτερικά.

Τις φαντάστηκα ν' αρχίζουν το έργο σαν παιδιά κι αμέσως μετά απ' τις τρεις πρώτες σκηνές, έγραψα την τελευταία σκηνή χωρίς να έχω ιδέα για τις ενδιάμεσες. Άλιμονό μου,

είχα πιαστεί στη φάκα. Τώρα έπρεπε να βρω την ουσία της ζωής δύο γυναικών από οκτώ, έως ογδονταοκτώ χρόνων. Αφού ταλαιπωρήθηκα αρκετά, σκέφτηκα να πιάσω το ζήτημα ανάποδα.

Αν ένας άνθρωπος κοντά στο τέλος αναπολούσε όλη του τη ζωή, τι θα ανακαλούσε ακριβώς με την επιλεκτική μνήμη; Στιγμές! Στιγμότυπα από διάφορες εποχές. Χαρούμενα, πικρά, ευτυχισμένα, δυστυχισμένα, αστεία. Νίκες, ήττες μικρές και μεγάλες, μέχρι την τελική αναπόφευκτη ήττα. Κι άραγε όλο αυτό μπορεί να μην είναι βαρύ, νάναι ανάλαφρο, αισιόδοξο, αστείο, μέχρι ξεκαρδιστικό;

Στο πρώτο ανέβασμα του έργου στο Αμόρε, η τελευταία σκηνή που διαδραματίζεται στα βαθιά γηρατειά τους, ήταν η πιο αστεία του έργου. Κι αλήθεια το πιστεύω. Η μόνη υπεροχή του ανθρώπου στη μοίρα του είναι το χιούμορ. Άμα περιγελάσεις ακόμα και τον θάνατό σου, στέκεσαι ένα σκαλοπάτι πιο πάνω απ' αυτόν.

Με το πνεύμα.

Εύχομαι να περάσετε μια γλυκιά βραδιά.

Χρύσα Σπηλιώτη

